μιὰ ὥρα μέσα ;

— Τριακόσα, ἐξοκώτατε.

— Πολὺ καλά, εἶπεν ὁ Κοντόσαυλος. Μαζέψτε ὅλους αὐτοὺς τοὺς ἄνδρας, τρέξτε στὸ δάσος, ἐρευνῆστε καλὰ καὶ θερίσατε ὅσους Οὐγενότους βρῆτε μέσα σ' αὐτὸ ἢ στὰ πέριξ. Σκοτῶστε τους, παλουκῶστε τους, κρεμάστε τους, ἀποκεφαλίστε τους '.. Ἄκουσες ;

— Μάλιστα, ἐξοχώτατε !

Καὶ ὁ Σπαλατρόνε ἔτρεξε στὴν αὐλή, πῆρε μιὰ μεγάλη σάλπιγγα κι' ἄρχισε νὰ σαλπίζῃ καλῶντας τοὺς ὁπλοφόρους τοῦ Μονμορανσύ.

Σὲ λίγα λεπτὰ οἱ σπαθοφόροι αὐτοὶ ἄρχισαν νὰ μαζεύωνται φθάνοντες ἀπὸ παντοῦ καὶ ὁπλιζόμενοι μὲ βία. Ὁ θυρωρὸς τοῦ πύργου βλέποντας ὅλες αὐτὲς τὶς ἑτοιμάσιες κουνοῦσε θλιβερὰ τὸ κεφάλι του καὶ μουρμούριζε :

— Πάντοτε αἷμα '... Πάντοτε σφαγή !...

Στὴ φαντασία τοῦ φτωχοῦ γέροντος περνοῦσαν σὲ μιὰ ἀτέλειωτη σειρά, ὅλα τὰ φρικώδη κακουργήματα, τὰ ὁποῖα εἶχε δεῖ νὰ διαπράττωνται τὸν τελευταῖο καιρὸ ἀπ' τοὺς καθολικοὺς Γάλλους ἐναντίον τῶν Οὐγενότων συμπατριωτῶν των. Σφαγαί, ἀπαγχονισμοί, ἀποκεφαλίσεις, βασανιστήρια !...

Μέσα σὲ λίγα δευτερόλεπτα οἱ ἁρματωλοὶ τοῦ Μονμορανσὺ ἦσαν ἕτοιμοι. Ἄλλοι πεζοὶ καὶ ἄλλοι ἐφίππιοι ξεκίνησαν γιὰ τὸ δάσος ὁπλισμένοι σᾶν ἀστακοί. Ἕνας ξυλοκόπος ποὺ εἶχε δεῖ τὴν παρέλασι τῶν Οὐγενότων καὶ ἤξερε κατὰ ποῦ τράβηξαν, τοὺς ὁδηγοῦσε. Προχωροῦντες μὲ βῆμα γοργὸ μπῆκαν στὸ δάσος κι' ἄρχισαν νὰ ἐρευνοῦν παντοῦ. Τριγύριζαν ἔτσι, δεξιὰ κι' ἀριστερά, ὧρες ὁλόκληρες, προχωρῶντας πάντοτε ἐμπρός, ὡς ποὺ ἔφτασαν στὸ στενὸ τοῦ Λυκοπηδήματος. Τὸ μέρος αὐτὸ ἦταν ἄγριο καὶ γεμᾶτο βράχους. Γιὰ νὰ πάῃ κανεὶς ἀπ' τὸ ἕνα μέρος τῆς στενωποῦ στὸ ἄλλο ἔπρεπε νὰ περάσῃ ἀπ' τὸ περίφημο αὐτὸ Λυκοπήδημα, τὸ ὁποῖο ἀπετελεῖτο ἀπὸ δυὸ τεραστίους βράχους χωρισμένους μεταξύ τους. Ἕνας κορμὸς δέντρου χρησίμευε γιὰ γέφυρα στὸ μέρος αὐτό. Κάτω ἀπὸ τὸ χώρισμα τῶν δύο βράχων ἔχασκε ἕνα φρικῶδες βάραθρο.

Στὸ ἀντικρυνὸ μέρος τοῦ Λυκοπηδήματος στέκοταν ὄρθιος, ἀκουμπῶντας στὴ λόγχη του ἕνας νεαρὸς Οὐγενότος. Πίσω ἀπὸ τὰ δέντρα καὶ τοὺς θάμνους ἀκούγοταν θόρυβος καὶ ἁλαλητὸ πολυπληθοῦς συγκεντρώσεως. Ἦταν τὸ στράτευμα τῶν Οὐγενότων, ἐπὶ κεφαλῆς τῶν ὁποίων βρίσκοταν ὁ περίφημος Ρολάνδος Φερουλλιάν, ὅστις εἶχε φροντίσει νὰ τοὺς ὁπλίσῃ καὶ νὰ τοὺς γυμνάσῃ, ἀναλόγως τοῦ καιροῦ ποὺ τοῦ ἔδόθη πρὸς τοῦτο.

Μόλις οἱ ὁπλοφόροι τοῦ Μονμορανσὺ ἀντίκρυσαν τὸν φρουρὸν Οὐγενότον νὰ στέκῃ ἀτάραχος στὴ γέφυρα τοῦ Λυκοπηδήματος, σταμάτησαν κι' ἄρχισαν νὰ συσκέπτωνται.

Ὁ φρουρὸς Οὐγενότος τοὺς εἶδε ἐπίσης καὶ εἰδοποίησε τοὺς συντρόφους του σφυρίζοντας.

Τὸ σφύριγμά του ἔκαμε τοὺς δυστυχισμένους αὐτοὺς αἱρετικοὺς—ὅπως τοὺς ὠνόμαζαν—νὰ ἀνασταθοῦν.

Ἐπενέβη ὅμως ὁ ἐπὶ κεφαλῆς αὐτῶν γέρων προφήτης, ὁ Ὅνος τοῦ Βαλαάμ, ὅπως καλοῦσε ὁ ἴδιος τὸν ἑαυτό του, καὶ τοὺς καθησύχασε :

— Τί ταράττεσθε ἀδελφοί ; Ὁ Κύριος θὰ ρίψῃ τοὺς κεραυνούς του καὶ θὰ καταχαύσῃ τοὺς ἐχθροὺς ἡμῶν !...

Τὰ λόγια τοῦ προφήτου ἐνεψύχωσαν τὸ πλῆθος αὐτὸ καὶ ἄντρες, γυναῖκες, γέροντες καὶ παιδιά, ἄρχισαν νὰ ψέλνουν μεγαλοφώνως :

'Υπερράνω τῶν ζοφερῶν καπνῶν
Σὲ βλέπομεν, Θεὲ τῶν ὅπλων,
Θεὲ τοῦ 'Ισραὴλ, σὲ βλέπομεν...

Ἔξαφνα ὅμως μιὰ βροντερὴ φωνὴ τοὺς ἔκαμε νὰ λουφάξουν :

— Ἐϊ '... Κέρατα τῶν κεράτων ! Ἔντερα τοῦ Βελζεβούλ ! Κοιλία τοῦ Σατανᾶ ! Σκάστε, λοιπόν, ποὺ νὰ σᾶς πάρῃ ὁ διάβολος ! Τί σκούζετε ἔτσι ; Μὲ ψαλμοὺς νομίζετε πὼς θὰ νικήσετε τοὺς σπαθοφόρους τοῦ Κοντοσαύλου ;...

Ὁ λοχαγὸς εἶχε ἀντιληφθῆ ἐπίσης τὴν ἄφιξι τῶν ὁπλοφόρων τοῦ Μονμορανσὺ κι' ἄρχιζε νὰ ἑτοιμάζεται πρὸς μάχην...

(Ἀκολουθεῖ)

Η ΦΩΤΙΕΣ ΤΟΥ ΑΗ - ΓΙΑΝΝΗ

Ἡ φωτιὲς τοῦ Ἀη-Γιάννη εἶνε ἔθιμον παλαιότατο καὶ χρονολογεῖται ἀπ' τὸν μεσαίωνα.

Στὸ Παρίσι κατὰ τὴν ἡμέρα τοῦ Ἁγίου Ἰωάννου, συγκεντρώνοντο ὅλοι οἱ ἐπίσημοι καὶ ὁ στρατὸς συνώδευε τὸν βασιλέα ποὺ μετέφερε τὸν πυρσό, μὲ τὸν ὁποῖον θὰ ἄναβε ὁ ἴδιος τὴν κεντρικὴ πυρά.

Γύρω ἀπ' τὶς φωτιὲς τοῦ Ἀη-Γιάννη ἐχόρευε ὅλος ὁ κόσμος, οἱ δὲ τολμηρότεροι τὶς ἐπηδοῦσαν ὅπως γίνετοι καὶ σήμερα.

Ἡ φωτιὲς τοῦ Ἀη-Γιάννη εἶνε συνδεδεμένες καὶ μὲ πολλὲς ἄλλες προλήψεις. Ἕνα καμμένο ξύλο ἀπὸ τέτοια φωτιὰ ἐθεωρεῖτο ἐγγύησις εὐτυχίας. Τὸ σπίτι ποὺ ἐφύλαγε τέτοιο ξύλο δὲν ἐφοβόταν οὔτε πυρκαϊά, οὔτε κεραυνό.

Τὰ κάρβουνα ἀπ' τὶς φωτιὲς τοῦ Ἀη-Γιάννη τὰ ἔκαναν σκόνη, μὲ τὴν ὁποίαν γιάτρευαν τὰ ἄρρωστα ζῶα. Ἐμάζευαν ἐπίσης τὶς ρίζες τῶν χόρτων ποὺ ἐκαίοντο στὸ μέρος π' ἄναβαν τὴ φωτιά, γιατὶ πίστευαν πὼς ἐγιάτρευαν τὸν καρκίνο.

Τὸ βράδυ στὸ Παρίσι, ὁ Δῆμος παρέθετε γεῦμα στὸν Βασιλῆ στὸ Δημαρχικὸ μέγαρο, ἐνῶ ἀπὸ κάτω ὁ λαὸς ἐχόρευε, ἐτραγουδοῦσε κι' ἔπινε.

ΑΠΟ ΤΗΝ ΖΩΗ ΤΩΝ ΞΕΝΩΝ ΣΥΓΓΡΑΦΕΩΝ

ΑΝΕΚΔΟΤΑ ΤΟΥ ΖΩΡΖ ΦΕΥΝΤΩ

Ὁ Φεῦντὼ καὶ ὁ νεαρὸς θεατρικὸς συγγραφεύς. Μιὰ τσουχτερὴ ἀπάντησις. Ἡ παρεξήγησις τοῦ ταξειδιώτου. «Θέλετε νὰ μοῦ πάρετε τὸ δωμάτιο !...» Ὁ ἄγνωστος κύριος. Πῶς γράφεται μιὰ κακὴ φάρσα. Γιατὶ οἱ φαρσογράφοι εἶνε μελαγχολικοί...

Ὁ περίφημος γάλλος κωμωδιογράφος Ζώρζ Φεῦντώ, τοῦ ὁποίου πολλὲς κωμωδίες παίχτηκαν καὶ στὴν Ἀθήνα, μπῆκε μιὰ μέρα στὰ γραφεῖα μιᾶς μεγάλης ἑσπερινῆς γαλλικῆς ἐφημερίδος. Ὁ πρῶτος ἄνθρωπος τὸν ὁποῖον συνήντησε ἦταν ἕνας νεαρὸς θεατρικὸς συγγραφεύς, γνωστὸς γιὰ τὴν κουφότητά του καὶ τὴν ματαιοδοξία του, ὁ ὁποῖος βρισκόταν σκυμμένος πάνω σ' ἕνα γραφεῖο καὶ προσπαθοῦσε, φυσῶντας-ξεφυσώντας, νὰ συντάξῃ ἕνα ἄρθρο. Μόλις εἶδε τὸν διάσημο συνάδελφό του, ὁ νεαρὸς αὐτὸς ἀρκέσθη νὰ τοῦ ρίξῃ μιὰ ματιὰ πολυάσχολου ἀνθρώπου καὶ νὰ τοῦ πῇ :

— Ἄ, μαίτρ ! Σεὶς εἶσθε ;... Γράφω κάποια σαχλαμάρα, καὶ χάνω τὸν πολύτιμο καιρό μου...

— Σαχλαμάρα, εἴπατε ; Μήπως γράφετε κανένα καινούργιο σας θεατρικὸ ἔργο ;... τὸν ρώτησε τότε ὁ ἐξυπνότατος Φεῦντώ, σκύβοντας πάνω στὰ χειρόγραφά του.

***

Στὸ μεγάλο Παρισινὸ ξενοδοχεῖο «Τερμινοὺς», μπῆκε κάποτε ἕνας ταξειδιώτης, ἀπευθυνόμενος δὲ σ' ἕναν παχὺ ξυρισμένο κύριο ποὺ στεκόταν στὴν εἴσοδο καὶ τὸν ὁποῖον ἐξέλαβεν ὡς τὸν διευθυντὴ τοῦ ξενοδοχείου, τοῦ εἶπε :

— Ἔχετε κανένα δωμάτιο ;

— Βεβαιότατα, κύριε, ἀπήντησεν ὁ παχὺς κύριος.

— Θαυμάσια ! Εἶνε τόσο δύσκολο πρᾶγμα νὰ βρῇ κανεὶς δωμάτιο ἐλεύθερο σήμερα μές στὸ Παρίσι... Ποιὰ εἶνε ἡ τιμὴ τοῦ δωματίου σας ;

— Δώδεκα φράγκα.

— Δὲν εἶνε καὶ πολὺ φθηνά... Ἄς εἶνε, τέλος πάντων...Μπορῶ νὰ τό δῶ ;...

— Εὐχαρίστως.

Ὁ παχὺς κύριος ὡδήγησε τὸν συνομιλητή του στὸ ὑψηλότερο πάτωμα τοῦ ξενοδοχείου, διέσχισε ἕνα διάδρομο, καὶ ἄνοιξε μιὰ πόρτα.

— Ἰδού !

— Καλό εἶνε...θὰ τὸ νοικιάσω...

— Μὲ συγχωρεῖτε, ἀπήντησεν ὁ παχὺς κύριος, ἀλλά... δὲν μπορῶ νὰ σᾶς νοικιάσω αὐτὸ τὸ δωμάτιο...

— Πῶς !...Ὥστε μὲ κοροϊδεύετε τόσην ὥρα ;...

— Διόλου. Μὲ ρωτήσατε ἂν ἔχω δωμάτιο. Σᾶς ἀπήντησα ὅτι ἔχω. Ἐσεῖς τότε θελήσατε νὰ τὸ δῆτε. Εἶχα τὴν καλωσύνη νὰ σᾶς ὁδηγήσω ἕως ἐδῶ !... Τώρα ἔχετε τὴν ἀναίδεια νὰ μοῦ τὸ πάρετε !... Ἔ, αὐτὸ τὸ χατῆρι δὲν μπορῶ νὰ σᾶς τὸ κάνω !...

— Μά...δὲν εἶσθε ὁ ἰδιοκτήτης τοῦ ξενοδοχείου ;...

— Διόλου. Εἶμαι ὁ Ζώρζ Φεῦντώ, ἔνοικος τοῦ δωματίου αὐτοῦ !..

***

Ὁ Ζώρζ Φεῦντώ, περπατοῦσε, κάποτε, σ' ἕνα βουλεβάρτο τοῦ Παρισιοῦ συνοδευόμενος ἀπὸ τὸν συνάδελφό του Χ...καὶ ἀπὸ ἕναν ἄλλο κύριο, ἀξιοπρεπεστάτου ἐξωτερικοῦ, μὲ τὸν ὁποῖον ἐφαίνετο πολὺ συνδεδεμένος.

Ὁ θεατρικὸς συγγραφεὺς ὅμως κ. Χ...σ' ὅλη τὴ διάρκεια τοῦ περιπάτου δυσανασχετοῦσε γιατὶ ὁ Φεῦντὼ εἶχε λησμονήσει νὰ τοῦ συστήσῃ τὸν ἄλλο σύντροφό του. Ὅταν τέλος ὁ ἄγνωστος κύριος χαιρέτισε κι' ἔφυγε, ὁ Χ.. εἶπε στὸ Φεῦντώ :

— Τόσην ὥρα, βρὲ ἀδερφέ εἴμαστε μὲ τόν ξένον ἄνθρωπο, καὶ δὲν ἐσκέφθηκες νὰ μοῦ τὸν συστήσῃς ;...

— Θὰ στὸν συνιστοῦσα, εὐχαρίστως, ἀπήντησεν ὁ Φεῦντώ, ἀλλὰ δυστυχῶς...οὔτε γὼ ξέρω τόνομά του. Κι' ἐπειδὴ βλέπόμαστε τακτικὰ πρὸ ἐτῶν, ντρέκουμαι τώρα πλέον νὰ τοῦ τὸ ρωτήσω !...

***

— Ἂν θέλετε νὰ γράψετε μιὰ καλὴ φάρσα, συνήθιζε νὰ λέῃ ὁ Φεῦντὼ στοὺς νεαροὺς συναδέλφους του, ποὺ πήγαιναν νὰ τοῦ ζητήσουν συμβουλές, ἀρκεῖ ν' ἀκολουθήσετε τὴν ἑξῆς συνταγή : Θὰ διαλέξετε μία ἀπ' τὶς τραγικώτερες ὑποθέσεις ποὺ μπορεῖ νὰ σᾶς δώσῃ ἡ ζωή, τὴν ὑπόθεση δὲ αὐτὴ θὰ προσπαθήσετε νὰ τὴν παρουσιάσετε...ὑπὸ τὴν κωμικότερη μορφή της. Δὲν ὑπάρχει ἀνθρώπινη τραγωδία ποὺ νὰ μὴν ἔχῃ τὴν κωμική της ὄψη...Γι' αὐτό, ἄλλωστε, οἱ φαρσογράφοι εἶνε πάντοτε μελαγχολικοί : ἔχουν στὸ μυαλό τους, διαρκῶς τὶς ὑποθέσεις τῶν ἔργων τους !...

ΣΟΦΑ ΛΟΓΙΑ

Ὅποιος ἀγαπᾶ ἐκεῖνους ποὺ τὸν κολακεύουν ἀκολουθεῖ, χωρὶς νὰ θέλῃ, τὴν παραγγελίαν τοῦ Ἰησοῦ. «Ἀγαπᾶτε τοὺς ἐχθροὺς ἡμῶν».

***

Ἡ ἐκδίκησις ἐξισώνει τὸν ἄνθρωπον πρὸς τὸν ἐχθρόν του, ἐνῶ ἡ συγγνώμη τόν κάνει ἀνώτερόν του.